

We kunnen niet zeggen dat Vlaanderen steeds op ieder ogenblik de rechten heeft gekregen waarop het, o.m. op basis van zijn bevolkingsaantal, rechtmatig aanspraak kan maken. We hebben voor onze rechten steeds moeten vechten en stapje na stapje deze moeten verwerven.

Sinds het ontstaan van de Belgische staat ondergaan de Vlamingen de actieve verfransing van Vlaanderen. De taal- en administratieve faciliteiten in de zes randgemeenten zijn daar het tastbare bewijs van.

Ook de onwil van een aantal Franstaligen om zich aan te passen aan de taal- en cultuurgemeenschap waar zij in volle vrijheid gekozen hebben te verblijven, tonen dit aan.

Vlamingen daarentegen die zich in Wallonië zijn gaan vestigen, hebben zich steeds aangepast aan de taal en cultuur van de gemeenschap aldaar. En zo hoort het.

Wij mogen hier in deze streek nooit de aandacht laten verzwakken en moeten steeds, dag-in-dag-uit, attent blijven voor deze problematiek om te vermijden dat we binnen afzienbare tijd zouden moeten vaststellen dat eveneens onze taal, onze leefgewoonten en onze cultuur worden aangetast. Vlamingen zijn van nature rustig van aard en wensen steeds naar oplossingen te zoeken om dossiers op rechtmatige en correcte wijze op te lossen.

We stellen echter vast dat dit in ons land zeer moeilijk is.

Wanneer de Vlaamse regering haar eigen bevoegdheden met haar eigen centen zo optimaal mogelijk wenst te valoriseren, staat men in Franstalig Brussel en in Wallonië op zijn achterste poten.

Wanneer de Vlaamse Regering met eigen centen in Vlaanderen o.m. een 'nieuw sociaal beleid' wenst te voeren met o.m. bijkomende kinderbijslag en schooltoeslagen, alsmede een eigen hospitalisatieverzekering, reageren zij furieus omdat dit volgens hen de sociale zekerheid onderuit kan halen en men kinderen in het noorden en het zuiden van dit land verschillende voordelen zou toekennen.

Wanneer echter een leerkracht in Wallonië meer verdient dan in Vlaanderen, vinden zij dit normaal.

Van Franstalige kant eist men echter dat wij, Vlamingen, wel zouden ingaan op hun eisen : nl.

- dat de financiële transfers naar Wallonië zomaar zonder enige controle zouden behouden blijven
- dat er geen bevoegdheden van het Federale niveau naar het Vlaamse niveau mogen overgedragen worden zonder dat hiervoor betaald wordt
- dat de randgemeenten zouden aansluiten bij het Brussels gewest
- dat zij bevoegdheden voor de Franstalige gemeenschap in Vlaanderen zouden krijgen.

Dit is een schoolvoorbeeld van hoe men de crisis anders aanpakt in het noorden dan in het zuiden van dit land. De onderhandelingen die geleid hebben naar de federale regering, zoals we ze nu kennen, leiden ons onafwendbaar naar onwerkbare oplossingen.

Daarenboven verzetten zij zich halsstarrig tegen de splitsing van het arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde, alhoewel dit gewoon een toepassing is van de Grondwet. Deze ongrondwettelijke situatie moet eenvoudig door al de betrokken partijen zonder enige compensatie worden rechtgezet !

Wat stellen we echter vast:

- de onderhandelingen die de laatste jaren op federaal niveau werden gevoerd onder Yves Leterme en nu onder Herman Van Rompuy tonen aan dat een dialoog met de Franstalige gezagsdragers in dit land momenteel vrijwel onmogelijk is. Op iedere rechtmatige Vlaamse eis werd geantwoord met: 'NON'
- ons land heeft vele opeenvolgende staats hervormingen gekend, waarin een kat haar jongen niet meer terugvindt en waarbij wij echt niet meer weten hoeveel ministers en staatssecretarissen dit land nu wel heeft. Deze ingewikkelde staats hervormingen hebben het land onbestuurbaar gemaakt met daarenboven een fenomenale staatsschuld
- taalfaciliteiten werden ingesteld om de anderstaligen de mogelijkheid te bieden zich aan te passen, doch deze worden al jarenlang misbruikt om Vlaams-Brabant doelbewust te verfransen

Onderhandelingen tussen gemeenschappen en gewesten hebben enkel een kans op slagen indien de Franstaligen bereid worden gevonden financiële verantwoordelijkheid op te nemen voor hun bestuursdaden en respect opbrengen voor de politieke en bestuurlijke organisatie van Vlaanderen en de territoriale integriteit van het Vlaamse grondgebied.

De Vlaamse regering wil, weliswaar met pijnlijke besparingen, de welvaart en het welzijn in Vlaanderen veilig stellen en dit in een korte periode (tot en met 2011) omdat dit de beste garantie is voor de toekomst en er bijgevolg vanaf 2012 opnieuw beleidsruimte vrijkomt. Het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschap willen dit slechts doen tegen 2015 en het Brusselse Gewest zelfs pas tegen 2017 !

Dit is een schoolvoorbeeld van hoe men de crisis anders aanpakt in het noorden dan in het zuiden van dit land.

De onderhandelingen die geleid hebben naar de federale regering zoals we ze nu kennen, leiden ons onafwendbaar naar onwerkbare oplossingen, omdat de politieke partijen nog steeds niet beseffen of niet willen beseffen dat het land, zoals het nu georganiseerd is, onbestuurbaar is geworden.

Er dient nu naar oplossingen gezocht te worden om nu de toekomst voor Vlaanderen veilig te stellen en niet binnen 5 of 8 jaar, zoals in Wallonië en in Brussel !

Dit veronderstelt dat Vlaanderen en Wallonië een eigen zelfstandig beleid met eigen accenten moeten kunnen voeren.